

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นและการเรียกเงินคืนจากเจ้าของรถที่ได้รับการยกเว้นไม่
ต้องจัดให้มีการประกันความเสียหายตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครอง
ผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕

กรมบัญชีกลาง ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ กค ๐๔๐๖.๒/๓๑๒๕๗ ลงวันที่ ๒๔
กันยายน ๒๕๔๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กรมชลประทานได้ขอหารือกรณี
นายสุชาติ ยิ้มแย้ม ลูกจ้างประจำตำแหน่งช่างฝีมือสนามชั้น ๑ ได้ขับขีรถจักรยานยนต์ของกรม
ชลประทานด้วยความเร็วสูงพุ่งชนท้ายรถบรรทุกที่จอดอยู่ข้างทาง จนทำให้ทรัพย์สินของทาง
ราชการได้รับความเสียหายและนายสุชาติเสียชีวิต ซึ่งกรมชลประทานได้แต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนเพื่อหาตัวผู้รับผิดชอบทางแพ่ง ผลการสอบสวนปรากฏว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นเกิดจาก
ความประมาทเลินเล่อของนายสุชาติ และทายาทของนายสุชาติได้นำเงินค่าเสียหายมาชำระให้แก่
กรมชลประทานโดยครบถ้วนแล้ว ต่อมาสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัดกาญจนบุรี
ได้จ่ายเงินค่าเสียหายเบื้องต้นจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ทายาทของนายสุชาติตามคำร้องขอของ
นางน้ำวัง ยิ้มแย้ม ในฐานะทายาทโดยธรรมของนายสุชาติ สำนักงานประกันภัยจังหวัดกาญจนบุรี
จึงขอให้กรมชลประทานในฐานะเจ้าของรถจักรยานยนต์ที่เกิดเหตุส่งคืนเงินค่าเสียหายเบื้องต้น
จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้แก่สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัดกาญจนบุรี ตามมาตรา
๓๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับข้อ ๔ ของระเบียบ
กระทรวงการคลังว่าด้วยการส่งเงินคืนกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย กรณีรถของราชการก่อให้เกิด
ความเสียหาย พ.ศ. ๒๕๓๗

กรมชลประทานพิจารณาแล้วเห็นว่า นายสุชาติ ยิ้มแย้ม เป็นผู้ก่อให้เกิดความ
เสียหายขึ้น โดยที่กรมชลประทานมิได้มีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายแก่นายสุชาติแต่อย่างใด
ประกอบกับการใช้สิทธิเรียกร้องกรณีนี้เกินห้าปีนับแต่วันที่ได้นำเงินค่าเสียหายมาชำระให้แก่
ผู้ประสบภัยตามกฎหมายแล้ว กรมชลประทานจึงไม่สามารถส่งเงินคืนให้แก่สำนักงานกองทุน
ทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัดกาญจนบุรีได้ พร้อมกับขอหารือกรณีดังกล่าวมายังกรมบัญชีกลาง

กรมบัญชีกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวไม่ปรากฏว่าหน่วยงานเจ้าของ
รถได้กระทำความเสียหายต่อผู้ประสบภัย แต่ปรากฏว่าผู้ประสบภัยซึ่งเป็นลูกจ้างประจำของกรม
ชลประทานเป็นผู้ประมาทเลินเล่อขับรถจักรยานยนต์ด้วยความเร็วสูงพุ่งชนท้ายรถบรรทุกที่จอด
อยู่ข้างทางเป็นเหตุให้รถของทางราชการเสียหาย ดังนั้น กรมชลประทานจึงไม่ต้องส่งคืนเงิน
ค่าเสียหายที่กองทุนจ่ายให้ผู้ประสบภัย ตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และหาก

ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าความเสียหายซึ่งเกิดกับผู้ประสบภัยเนื่องมาจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ประสบภัย สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยก็ชอบที่จะใช้สิทธิเรียกให้ผู้ประสบภัยหรือทายาทคืนเงินดังกล่าวได้ ตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวต่อไป

กรมการประกันภัยไม่เห็นพ้องด้วยกับความเห็นของกรมบัญชีกลาง เนื่องจากกรณีดังกล่าวถือว่าความเสียหายเกิดขึ้นจากกรณของทางราชการ เมื่อสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัดกาญจนบุรีได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยจากราชการของกรมชลประทานแล้ว กรมชลประทานจึงมีหน้าที่ต้องชำระคืนเงินคืนให้แก่สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัดกาญจนบุรี ตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับข้อ ๔ และข้อ ๕ แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการส่งเงินคืนกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย กรณีรถของราชการก่อให้เกิดความเสียหาย พ.ศ. ๒๕๓๗

กรมบัญชีกลางจึงขอหารือในประเด็นข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ และระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการส่งเงินคืนกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย กรณีรถของราชการก่อให้เกิดความเสียหาย พ.ศ. ๒๕๓๗ ดังนี้

๑. การที่นายสุชาติ ยิ้มแย้ม ขับขี่รถจักรยานยนต์ของกรมชลประทานด้วยความประมาทชนกับรถบรรทุกของบุคคลภายนอกเป็นเหตุให้รถของทางราชการได้รับความเสียหายและนายสุชาติถึงแก่ความตาย โดยที่กรมชลประทานมิได้มีส่วนร่วมในการก่อให้เกิดความเสียหายแก่นายสุชาตินั้นจะถือว่าเป็นกรณีที่จะต้องจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัย(ทายาทโดยธรรมของนายสุชาติ) ตามมาตรา ๒๓ (๖) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเนื่องมาจากเหตุที่เกิดจากรถตามมาตรา ๔ ที่ไม่ได้เอาประกันตามมาตรา ๗ หรือไม่ อย่างไร

๒. หากปรากฏว่าเป็นกรณีที่จะต้องจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยตามมาตรา ๒๓ (๖) แล้ว จะถือว่าเป็นกรณีที่ความเสียหายเกิดจากรถของทางราชการที่กรมชลประทานจะต้องส่งเงินตามจำนวนที่ได้จ่ายจากเงินกองทุนทดแทนคืน ตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับข้อ ๔ และข้อ ๕ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการส่งเงินคืนกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย กรณีรถของราชการก่อให้เกิดความเสียหาย พ.ศ. ๒๕๓๗ หรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวโดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมการประกันภัย) และผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (กรมชลประทาน) เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดแล้วเห็นว่า ข้อหารือของกรมบัญชีกลางทั้งสองประเด็นเป็นกรณีที่มีความต่อเนื่องกัน จึงมีความเห็นโดยรวมกันทั้งสองประเด็นดังนี้

มาตรา ๗^๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีเจตนารมณ์ที่จะให้รถทุกคันโดยเจ้าของรถซึ่งใช้รถหรือมีรถไว้เพื่อใช้ต้องจัดให้มีการประกันความ

^๑มาตรา ๗ ภายใต้อำนาจมาตรา ๘ เจ้าของรถซึ่งใช้รถหรือมีรถไว้เพื่อใช้ต้องจัดให้มีการประกันความเสียหายสำหรับผู้ประสบภัยโดยประกันภัยกับบริษัท

เสียหายเพื่อให้ผู้ประสบภัยจากรถได้รับการชดเชยค่าเสียหายเบื้องต้นที่แน่นอนและทันทั่วทั้งที่^๒ แต่ทั้งนี้มาตรา ๘^๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ยกเว้นให้กัปรบบบางประเภทไม่ต้องจัดให้มีการประกันความเสียหายตามมาตรา ๗ โดยรถของกระทรวง ทบวง กรม ฯลฯ เป็นรถประเภทหนึ่งที่ได้รับการยกเว้น จึงมีปัญหาว่าเมื่อรถที่ได้รับการยกเว้นเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดความเสียหายขึ้น ผู้ประสบภัยจะได้รับการชดเชยค่าเสียหายเบื้องต้นที่แน่นอนและทันทั่วทั้งที่ได้อย่างไรด้วยเหตุนี้ มาตรา ๒๓(๖)^๔ จึงได้กำหนดให้มีการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยจากเงินของกองทุนสำหรับความเสียหายที่เกิดจากรถตามมาตรา ๘ ที่ไม่ได้เอาประกันตามมาตรา ๗ ดังนั้น

จำนวนเงินเอาประกันภัย ให้กำหนดตามชนิด ประเภท และขนาดของรถ แต่ต้องไม่น้อยกว่าจำนวนเงินที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

๒ มาตรา ๒๕ ให้บริษัทหรือสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นตามมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๒๔ ให้แก่ผู้ประสบภัยให้เสร็จสิ้นภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับคำร้องขอ ทั้งนี้ โดยไม่ต้องรอการพิสูจน์ความรับผิดชอบ

ให้ถือว่าค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นส่วนหนึ่งของเงินค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

๓ มาตรา ๘ รถดังต่อไปนี้ไม่ต้องจัดให้มีการประกันความเสียหายตามมาตรา ๗

(๑) รถสำหรับเฉพาะองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี พระรัชทายาท และรถสำหรับผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(๒) รถของสำนักพระราชวังที่จดทะเบียนและมีเครื่องหมายตามระเบียบที่เลขาธิการพระราชวังกำหนด

(๓) รถของกระทรวง ทบวง กรม เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด สุขาภิบาล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และราชการส่วนท้องถิ่นที่เรียกชื่ออย่างอื่น และรถยนต์ทหารตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ทหาร

(๔) รถอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๔ มาตรา ๒๓ ในกรณีดังต่อไปนี้ ให้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยจากเงินกองทุน

(๑) เจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความเสียหายมิได้จัดให้มีการประกันความเสียหายตามมาตรา ๗ หรือมาตรา ๙ และเจ้าของรถไม่ยอมจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัย หรือจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยไม่ครบจำนวน

(๒) ขณะเกิดเหตุ รถที่ก่อให้เกิดความเสียหายมิได้อยู่ในความครอบครองของเจ้าของรถ เพราะเหตุที่รถนั้นได้ถูกยืมออก จ้างไป ครอบครอง ลักทรัพย์ รั่วเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์และเจ้าของรถได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน

(๓) ไม่มีผู้แสดงตนเป็นเจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความเสียหาย และรถนั้นไม่มีการประกันภัยกับบริษัท

(๔) มีความเสียหายแก่ผู้ประสบภัย และรถคันที่ก่อให้เกิดความเสียหายนั้นหลบหนีไปหรือไม่อาจทราบได้ว่ารถคันใดก่อให้เกิดความเสียหาย

(๕) บริษัทไม่จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นตามมาตรา ๒๐ ให้แก่ผู้ประสบภัยหรือจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยไม่ครบจำนวน หรือ

(๖) ความเสียหายที่เกิดแก่ผู้ประสบภัยนั้นเกิดจากรถตามมาตรา ๘ ที่ไม่ได้เอาประกันตามมาตรา ๗

เมื่อรถของกรมชลประทานได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประสบภัยบทบัญญัติมาตรา ๒๓(๖) นี้ ย่อมใช้บังคับแก่กรณีตามข้อหาข้อนี้ได้โดยตรง ทั้งนี้ แม้ว่าการชลประทานจะมีได้มีส่วนในการ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประสบภัยก็ตาม แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัย จากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นกฎหมายพิเศษที่แตกต่างจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วย ประกันภัย จึงต้องตีความโดยเคร่งครัดซึ่งเมื่อมาตรา ๒๓(๖) บัญญัติให้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น จากเงินกองทุนกรณีที่มีความเสียหายเกิดจากรถของทางราชการ โดยมีได้กำหนดเงื่อนไขหรือ ข้อยกเว้นถึงการต้องมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายของกระทรวง ทบวง กรม ฯลฯ ไว้แต่ อย่างใดแล้ว กรณีตามข้อหาข้อนี้จึงต้องจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นจากเงินกองทุนตามมาตรา ๒๓(๖) ให้แก่ผู้ประสบภัย และเมื่อได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นดังกล่าวแล้ว มาตรา ๓๒^๔ แห่ง พระราชบัญญัติฉบับเดียวกันได้บัญญัติให้หน่วยงานซึ่งเป็นเจ้าของรถส่งเงินคืนให้แก่กองทุน ดังนั้น กรมชลประทานซึ่งเป็นเจ้าของรถคันที่ก่อให้เกิดความเสียหายจึงมีหน้าที่ที่จะต้องส่งเงินคืน ตามจำนวนที่ได้จ่ายจากเงินของกองทุนต่อไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในระเบียบ กระทรวงการคลังว่าด้วยการส่งเงินคืนกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย กรณีรถของราชการก่อให้เกิด ความเสียหาย พ.ศ. ๒๕๓๗^๖

สำหรับข้อกล่าวอ้างของกรมชลประทานที่ว่า การใช้สิทธิเรียกร้องกรณีนี้เกินห้าปี นับแต่วันที่ได้อำนาจเงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ประสบภัยตามกฎหมายแล้ว กรมชลประทานจึงไม่ สามารถส่งเงินคืนให้แก่สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัดกาญจนบุรีได้ นั้น เมื่อได้ พิจารณาบทบัญญัติในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ เกี่ยวกับการ กำหนดระยะเวลาในการส่งเงินคืนกองทุนแล้ว จะเห็นได้ว่า กรณีที่หน่วยงานผู้เป็นเจ้าของรถตาม มาตรา ๘ จะต้องส่งเงินตามจำนวนที่ได้จ่ายจากกองทุนคืนให้แก่กองทุนนั้น ได้บัญญัติไว้ในมาตรา

“มาตรา ๓๒ ในกรณีที่นายทะเบียนได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยสำหรับ ความเสียหายที่เกิดจากรถตามมาตรา ๘ ซึ่งไม่ได้เอาประกันความเสียหายตามมาตรา ๗ ให้หน่วยงานผู้เป็น เจ้าของรถตามมาตรา ๘(๑) (๒) (๓) หรือเจ้าของรถตามมาตรา ๘(๔) แล้วแต่กรณี ส่งเงินตามจำนวนที่ได้จ่าย จากเงินกองทุนคืนให้แก่กองทุน

การจ่ายเงินคืนกองทุนสำหรับรถตามมาตรา ๘(๑) (๒) หรือ (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

^๖ ข้อ ๔ เมื่อรถของราชการที่มีได้จัดให้มีการประกันความเสียหายสำหรับผู้ประสบภัยได้ ก่อให้เกิดความเสียหาย และได้มีการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยจากกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย เมื่อมีการพิสูจน์ความรับผิดชอบของทางราชการและเป็นที่ยุติว่ารถราชการเป็นฝ่ายต้องรับผิดชอบแล้ว ให้ สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยแจ้งเรียกเงินตามจำนวนที่จ่ายไปยังส่วนราชการเจ้าของรถทราบโดยเร็ว

ข้อ ๕ เมื่อส่วนราชการได้รับแจ้งตามข้อ ๔ ให้รีบดำเนินการเบิกเงินงบประมาณจากหมวด ค่าตอบแทน ใช้สอย และวัสดุ เพื่อส่งจ่ายเข้าบัญชีเงินกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย บัญชีที่ ๑ หรือบัญชี เงินกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจังหวัด ... บัญชีที่ ๓ แล้วแต่กรณี

การเบิกจ่ายเงินเข้าบัญชีตามวรรคหนึ่งให้ดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายในสามสิบวันทำการนับ จากวันที่ได้รับแจ้ง ทั้งนี้ ให้ถือว่าวันที่ประทับตรารับหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ เป็นวันที่ได้รับแจ้ง

๓๒ โดยมีได้มีการกำหนดอายุความในการส่งคืนเงินไว้แต่อย่างใด แต่สำหรับอายุความในการใช้สิทธิเรียกร้องตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๑^๓ นั้น เป็นอายุความในการใช้สิทธิของหน่วยงานผู้เป็นเจ้าของรถในการไล่เบี้ยเอาแก่บุคคลที่ต้องรับผิดชอบหรือเรียกให้ผู้ประสพภัยคืนเงินให้แก่หน่วยงานนั่นเองได้ ซึ่งเป็นขั้นตอนภายหลังจากที่หน่วยงานผู้เป็นเจ้าของรถตามมาตรา ๘ ได้ส่งเงินตามจำนวนที่ได้จ่ายจากกองทุนคืนให้แก่กองทุนตามมาตรา ๓๒ แล้ว สิทธิในการไล่เบี้ยของหน่วยงานจึงจะเกิดและมีอายุความตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม ในการเรียกให้หน่วยงานเจ้าของรถส่งเงินตามจำนวนที่ได้จ่ายจากกองทุนคืนให้แก่กองทุนนั้น ตามข้อ ๔ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการส่งเงินคืนกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย กรณีรถของราชการก่อให้เกิดความเสียหาย พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดให้สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยต้องแจ้งเรียกเงินให้ส่วนราชการเจ้าของรถทราบ “โดยเร็ว” ทั้งนี้ เพื่อให้ส่วนราชการมีโอกาสใช้สิทธิไล่เบี้ยตามมาตรา ๓๑ ได้ทันภายในกำหนดอายุความ แต่จากข้อเท็จจริงที่กรมบัญชีกลางได้หารือมาในกรณีนี้ ปรากฏว่าสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบดังกล่าว โดยได้แจ้งเรียกเงินมายังกรมชลประทานหลังจากที่อายุความใช้สิทธิไล่เบี้ยของกรมชลประทานตามมาตรา ๓๑ วรรคสอง ได้ล่วงพ้นไปแล้ว ในกรณีนี้กรมชลประทานจึงไม่จำเป็นต้องส่งเงินค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย

นอกจากนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙) มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับข้อกำหนดในระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการส่งเงินคืนกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย กรณีรถของราชการก่อให้เกิดความเสียหาย พ.ศ. ๒๕๓๗ ว่า การที่ระเบียบดังกล่าวกำหนดให้สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยแจ้งเรียกเงินตามจำนวนที่จ่ายไปยังส่วนราชการเจ้าของรถเพื่อให้ดำเนินการเบิกจ่ายงบประมาณส่งคืนให้กองทุน เมื่อมีการพิสูจน์ความรับผิดชอบตามระเบียบของทางราชการและเป็นที่ยุติว่ารถราชการเป็นฝ่ายต้องรับผิดชอบ นั้น เป็นการกำหนดขั้นตอนและเงื่อนไขในการดำเนินการที่เพิ่มไปจากบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งขั้นตอนดังกล่าวอาจต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินการอันจะมีผลไปถึงอายุความในการใช้สิทธิไล่เบี้ยของส่วนราชการตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๑ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติ

^๓มาตรา ๓๑ ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลภายนอก หรือเกิดขึ้นเพราะความจงใจหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของเจ้าของรถ ผู้ขับขี่รถ ผู้ซึ่งอยู่ในรถ หรือผู้ประสบภัย เมื่อบริษัทได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นหรือค่าสินไหมทดแทนหรือเมื่อสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยหรือเมื่อหน่วยงานตามมาตรา ๘ (๑) (๒) (๓) หรือเจ้าของรถตามมาตรา ๘ (๔) ได้จ่ายเงินคืนกองทุนตามมาตรา ๓๒ ไปแล้วเป็นจำนวนเงินเท่าใดให้บริษัท หรือสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย หรือหน่วยงานตามมาตรา ๘ (๑) (๒) (๓) หรือเจ้าของรถตามมาตรา ๘(๔)แล้วแต่กรณี มีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่บุคคลดังกล่าวหรือมีสิทธิเรียกให้ผู้ประสพภัยคืนเงินดังกล่าวได้

การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่ง ต้องกระทำภายในหนึ่งปีนับแต่วันรู้ตัวผู้ซึ่งต้องรับผิดชอบแต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ได้จ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนตามหมวดนี้ให้แก่ผู้ประสบภัย

คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ จึงสมควรที่กระทรวงการคลังซึ่งเป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้จะได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติในระเบียบดังกล่าวต่อไป

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จਾਲะ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เมษายน ๒๕๔๘